

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1553/2023
11.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Данијел Динчић, адвокат из ..., против туженог Музеја Војводине из Новог Сада, чији је заступник Правобранилаштво Аутономне покрајине Војводине из Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4878/22 од 26.01.2023. године, у седници већа одржаној 11.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4878/22 од 26.01.2023. године у делу којим је одбијена жалба тужиље, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4878/22 од 26.01.2023. године у делу којим је одбијена жалба тужиље.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 3000/2021 од 14.09.2022. године, ставом првим изреке, констатовано је да се делимично усваја примарни тужбени захтев тужиље. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиљи на име разлике између исплаћене и припадајуће минималне зараде за период од 01.11.2018. до 31.10.2021. године, износ од 47.193,62 динара, са законском затезном каматом од 01.05.2022. године до исплате, износ од 8.062,65 динара на име законске затезне камате обрачунате за период од доспелости сваког појединачног месечног износа до 30.04.2022. године. Ставом трећим изреке, одбијен је примарни тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се обавезе тужени да исплати тужиљи на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.11.2018. године до 31.10.2021. године, износ од 92.707,75 динара са законском затезном каматом од 01.05.2022. године до исплате и износ од 17.107,95 динара на име законске затезне камате обрачунате за период од доспелости сваког појединачног месечног износа до 30.04.2022. године и на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.11.2018. године до 31.10.2021. године, износ од 86.249,09 динара са законском

затезном каматом од 01.05.2022. године до исплате и износ од 15.362,71 динара на име законске затезне камате обрачунате за период доспелости сваког појединачног месечног износа до 30.04.2022. године, као и да се обавезе тужени да накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужени да исплати тужилци за период од 01.11.2018. године до 31.10.2021. године износ од 310.478,29 динара, са законском затезном каматом обрачунатом до 30.04.2022. године, износ од 55.492,61 динар и законску затезну камату на износ главнице од 310.478,29 динара обрачунату од 01.05.2022. године, до исплате. Ставом петим изреке, обавезана је тужилца да исплати туженом на име трошкова парничног поступка износ од 18.000,00 динара. Ставом шестим изреке, ослобођена је тужилца обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4878/22 од 26.01.2023. године, ставом првим изреке, делимично је преиначено решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду П1 3000/21 од 14.09.2022. године, тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 18.000,00 динара, и обавезан тужени да исплати тужилци на име трошкова парничног поступка износ од 15.000,50 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, у преосталом делу одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу. Ставом трећим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено решење Основног суда у Новом Саду П1 3000/21 од 11.10.2022. године. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у делу којим је одбијена жалба тужиле, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20) у даљем тексту ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет побијаног дела тражене правне заштите је исплата накнаде на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом праву тужиле нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права, које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда у којима је одлучивано у предметима са истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом. У ревизији се указује на пресуду Врховног касационог суда Рев2 1557/2019 од 13.02.2020. године и Рев2 825/2022 од 06.04.2022. године. Међутим, наведене пресуде нису од утицаја на другачије одлучивање.

Сходно томе, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчана потраживања.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 15.11.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела на име примарног тужбеног захтева на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора износи 178.956,34 динара, а вредност предмета спора на име евентуалног тужбеног захтева износи 310.478,29 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић